

## [Justitsministeren.]

ærede Medlem vil gaa. Jeg maa straks sige, at det ærede Medlems Betragtning angaaende 1ste og 2den Karakter og den Betydning, disse har, kan vi jo i og for sig alle sammen godkende; selvfølgelig kan en Mand, som har faaet 2den Karakter, være langt, langt dygtigere end en Mand, der har faaet 1ste Karakter — det kan vise sig senere hen. Men jeg tror dog, det ærede Medlem, ligesom jeg, vil indrømme, at det, om man har faaet 1ste eller 2den Karakter, i al Almindelighed alligevel viser noget; navnlig saaledes som den juridiske Eksamen nu er indrettet, hvorefter der ikke skal saa overordentlig store positive Kundskaber til for at faa 1ste Karakter, men det mere drejer sig om at kunne operere med de Opgaver, man faar, paa en fornuftig Maade, tror jeg dog, man i al Almindelighed maa sige, at det er en nogenlunde god Maalestok, og jeg tror, det er betænkeligt ud fra den Omstændighed, at der kan forekomme Tilfælde, hvor en Mand, der har faaet 2den Karakter, er lige saa dygtig som en, der har faaet 1ste Karakter, at slutte, at følgelig skal alle de, som har faaet 2den Karakter, have samme Ret som de, der har faaet 1ste.

I samme Forbindelse talte det ærede Medlem om, hvor vanskeligt det er at faa en Sag for Højesteret, og sagde, at han selv personlig kunde tale med om det, og det samme sagde det ærede Medlem i Folketinget. Jeg er nu ikke klar over, hvad det er for et Tilfælde, det ærede Medlem sigter til; det forekommer mig utænkeligt, at et saadant Tilfælde skulde foreligge, thi det ærede Medlem, som til alle Tider har haft og stadig har stor Indflydelse i Administrationen, vilde jo kunne henvende sig i Justitsministeriet og faa beskikket en Sagfører, og jeg nærer ikke Tvivl om, at det ærede Medlem ogsaa blandt de beskikkede Sagførere vilde finde Folk, som vilde gaa ind i enhver Sag med absolut loyal Interesse. Derfor forstod jeg heller ikke det Eksempel, som det ærede Medlem drog frem her, og jeg forstod det for Resten heller ikke at flere andre Grunde. Hvis jeg ikke misforstod det ærede Medlem, var Forholdet det, at en Mand var blevet frifundet ved Underretten, men dømt til at betale 2500 Kr. ved Landsretten, og saa kom Sagen frem for Højesteret. Jeg forstaaer ikke, hvorledes et saadant Forhold kan forekomme, thi naar det drejer sig om 2500 Kr., maatte Sagen jo straks

komme ind for Landsretten, saaledes at der ikke fandt nogen Underretsprocedure Sted, og saa vilde der altsaa blive Tale om en Appel fra Landsret til Højesteret. Det eneste, jeg kunde tænke mig — men det er et noget kunstigt Tilfælde — er, at det har været et af de bestemte Tilfælde, hvor en Sag uanset sin Størrelse kan komme frem for Underretten. Men det gælder jo kun Sager, som er saa klare, at der i Regelen overhovedet ikke er Strid om selve Sagen, saa jeg synes ikke godt, det kan have været en saadan Sag. Eller ogsaa kunde Forholdet være det, at man havde vedtaget Underretsbehandling og saa senere har appelleret til Landsretten, men i saa Fald skulde man have Justitsministeriets Tilladelse til at appellere til Højesteret, og det er en meget svær Skærpsild at gaa igennem, idet Justitsministeriet nødig lader en Sag gaa til tredje Instans. Jeg forstaaer altsaa ikke det ærede Medlems Eksempel, men det ærede Medlem vil jo kunne forelægge det i Udvalget, saa vi kan tale om det der.

Det ærede Medlem betonedede endvidere, at Landsretssagførerne var langt mere inde i Sagerne og derfor lettere kunde føre dem for Højesteret. Denne Betragtning er i mange Tilfælde rigtig; derfor bestemmes det ogsaa i Lovforslaget, som det foreligger, at i visse Tilfælde kan de møde for Højesteret. Derimod tror jeg, det er forkert, naar det ærede Medlem siger, at det altid er saaledes. Det ærede Medlem hævdede, at her stod det i mange Tilfælde mere paa Faktum end paa Jus, og det gjaldt om at fremstille Fakta klart; Jus, de juridiske Regler, skulde Højesteret nok selv anvende. Men det ærede Medlem ved jo lige saa godt som jeg, at det at være en dygtig Procedør for Højesteret bestaar aldeles ikke i at kunne udvikle de juridiske Regler, men det bestaar i at kunne lægge de faktiske Omstændigheder saaledes frem, at de juridiske Regler giver sig af sig selv. Derfor er det ikke nok, at en Mand kan fremstille Fakta; han maa først og fremmest være inde i Juraen for at kunne vide, hvilke faktiske Omstændigheder der har Betydning for Højesterets Bedømmelse. Man maa heller ikke undervurdere den Kendsgerning, som det ærede Medlem, er jeg sikker paa, lige saa vel som jeg mange Gange har stødt paa, naar vi som Ministre har talt med en Sagfører, at vi faar Sagen fremstillet fra hans Synspunkt, ensidigt fremstillet; det er ikke med Villie, han fremstiller den saaledes, men han kommer selvfølgelig mere og